

Abdurrahim Karakoç Merhum

– Durdu ŞAHİN · 08 Haziran 2012

ABDURRAHİM KARAKOÇ MERHUM

Merhum Abdurrahim Karakoç, öncelikle âşık bir insandı. Hakka, adalete, erdeme, aklının erdiği, dilinin döndüğü ve kelimeleri cümleler haline getirip kâğıda aktarmaya başladığı günlerden son nefesine kadar hep aşkla bağlı kalmış yaşayan gerçek bir âşıktı...

Ömrünün her karesinde, söylediği türkülerin bestesi de, güftesi de, özü de, sözü de hep gerçeklere ayarlıydı. Notasında kulak tırmalayan ses, rotasında insanı ürküten ve endişeye, kuşkuya sevk eden bir işaret, cümlelerinde yerini sevmeyen, çığ ve iğreti bir kelime yoktu. Sırat-ı müstakim üzere olmayı ve hep öyle kalmayı kendisine en büyük şeref, şan ve baş tacı bilen, yönünü de yorumunu da kıbleye dönük tutan, ömrü boyunca yatan taşları mesuliyetini idrak etmiş, manevî değerlerle kendini donatmış vatandaş haline getirmeye uğraşan, maveraya ve maneviyata sırtını bir kere olsun dönmeyen, kitaba uymak yerine işlerini kitaba uydurmayı önemli bir özellik gibi gören onca insana rağmen hep kutsal kitaba ve onun emirlerine uymayı en büyük mutluluk bilen bir yürekli insandı.

En temiz hislerle yazdığı yazılarda da, sözü en keskin ve etkili bir şekilde muhatabının anlayacağı bir biçimde dillendirdiği özü de sözü de tümüyle vatan, millet, memleket, hizmet, kokan, insanı yüreğinden yakalayıp yükümlülüklerini kuşandırarak yükseklere kanatlandıran şiirlerinin temelinde de doğruluk, dürüstlük ve cesaret vardı.

Kutsala ve kutsiyeti olana, hak ve hürriyetlere, insanî ve İslâmî olana her zaman bağlı kalan bu cesur insan, millet ve memleket sevdasından yoksun fikirler, haksızlık ve adaletsizlik karşısında demirden bir dağ gibiydi.

Halka ve hakikate yapılan haksızlıkların karşısında dut yemiş bülbül gibi susmayı tercih eyleyenlerin inadına sürekli gerçekleri konuşmuş, yazmış, şiirinin etkili diliyle bir ömür Hakkı ve hakikatleri anlatmıştı. Millî ruhun insanı cesaret abidesi halinde tutan ve mukavemet gücünü besleyen iman, fikir, ahlak ve hikmetini çelikten bir zırh gibi kuşanıp sadece dostlarının değil dürüst ve mert düşmanlarının bile saygısını, takdirini kazanmış, prensiplerine çelikten halatlarla bağlı bir alp, eren daha doğru şekliyle örneği az bulunan bir alp erendi.

İmanla eylemi hayatın teknesinde yoğuran, fikir çilesini çeken, okuduğunu hakkıyla okuyup değerlendiren, sloganların tuzağına asla ve asla düşmeyen, hep kendi değerleriyle ve kendi gibi yaşayan, gölgede duranların gölgesinin olmayacağını haykıran, madenî olanı değil gerçek manada medenî ve manevî olanı yüreğine ilikleyen, eğitimi yaratana dönüş ve yaratılanı terbiyeye yönelik olarak algılayan, batıda inat eden kafaları değil hakka itaat eden kafaları kendine yakın bilen, ilimde, fikirde, sanatta derinleşip temelli değer yargılarını teferruatıyla bilmeyi önemseyen bir çile adamıydı.

Elini, dilini, özünü, sözünü haramdan sakındıran, şiiri gerçek manada şuur olarak gören, Hakkı her daim âli bilip ebedi hakikatlerin türküsünü söyleyen, her türlü yabancı ve yalancı ideolojilere karşı sarsılmaz bir kale gibi dimdik duran, asılsız umutlara, insanı nefsinin kötülüklerinden başka yere çağırmayan kirli vaatlere aldanmayan, ömrünü ve gönlünü kötü emellere bulaştırmayan, yanlışla iştilig eyleyenleri, batıla

koşanları Hakka ve hakikate döndürmek için olanca gücünü sarfederek yazan, konuşan, doğru kararları dosdoğru uygulayan, yerinde sabrın, yerinde en soylu bir direnişin ve şahlanışın örneklerini sunan bir mücadele adamıydı.

Prof. Dr. Celal Tarakçı Hocamın dediği gibi "Marifeti olmayan milletler zaafa düşer, faziletten yoksun olan fert ve cemiyet canavarlaşır." gerçeğini çok iyi bildiği için maarifi de, marifeti de, erdem ve fazileti de çok önemseyen, iç bünyesinde özümseyen ârif ve âkif bir şahsiyetti.

O, her şartta ve her zamanda "Fırtınaya karşı yaprak değil, kökünü toprağın derinliklerine salmış olan çınar dayanır." gerçeğine inanmış olup gerçek bir ulu çınar örneği sergilemiş, her türlü fırtınaya ömrü boyunca kahramanca direnmişti.

İçinden geleni içinden geldiği gibi dile getirmiş, desinler diye hiçbir şey söylememiş, hiçbir şey yazmamıştı. Allah'tan başka hiçbir varlıktan korkmayan bu yaşayan alperen, bütün icraatlarını da sadece Allah rızasını düşünerek ve umarak gerçekleştirmiş, derin düşünceyle, ileriye gören ve sezen zekâsıyla, etkili kalemiyle tüm mazlumların savunucusu olmuştu.

Okumadan yazmadığı, bilmeden söylemediği için yazdıkları hep okunmuş, söyledikleri tutulmuştu. O halk edebiyatının büyük şairi Nefi'den sonra en büyük hiciv üstadıydı. Şiirleri insanı uyandırır, koşturur, coşturur, düşündürür, dillendirir, insana mukavemet gücü kazandırır, zekâyı işletir, ruhları huzurlu kılardı. Merhum Abdurrahim Karakoç üstadımız, her şiir, davranış, hitap ve kitabıyla, şanlı mazimizi hatırlatır, istiklâli önemsetir, istikbâlin kaynağını, iman, ilim, ahlak ve adaletin kuvvetini, kalıcılığını hatırlatırdı. Türkçeyi en iyi bir şekilde bilir ve şiirlerinde, yazılarında dilindirir, millet şuuru gibi dil şuurunu da vazgeçilmez bir değer olarak görür, milletiyle ve bu milletin hakiki evlatlarıyla tam bir kafa ve gönül bağı kurar, sanatını mutlak Bir'in hizmetine sunar.

Merhum Abdurrahim Karakoç, kendisinin insan olduğunun farkında olan, insani özelliklerini sürekli yemleyen, yenileyen; kafasını ve kalbini birbiriyle barışık tutarak bilgisini sürekli artıran ve artıran, başkalarına kul, köle veya efendi olmaktan çok, ilim ve insanlık yolunda halktan biri olarak gerçeklerden kıl payı sapmadan yaşamayı kendisi için en değerli bir görev bilen bir yapıya sahipti. Düşünmek, fikir üretmek, fillerini daha bir disiplinli hale getirmek, idealist ve insanlığa faydalı olmak, her zaman yüksek fikir ve düşüncelerle yükseklerde uçmak, yüreklerde yeşerip açmak, bütün zamanını güzellik ve erdem üretmekle değerlendirmek en belirgin vasıflarındandı.

Bu güzide insanın işi; çöl kuraklığındaki gönüllere yazılarıyla, şiirleriyle mukaddes hayat kaynağını göstermek, gerçeklerin yoluna sular gibi çağlayıp akmak, dostları ve yarenleri için kendini unutmak, maddi ve dünyevi ihtiras nedir bilmemek, okuyucularını, sorumluluk, soyluluk ve saygıyla yoğurup millî ve manevi değerlere doğru kanatlandırmaktı. Görevi, mükemmelliklere, orijinal güzelliklere etik ve estetik özelliklere kucak açmak, bilmediğini de bildiğini de çok iyi bilmek, bildiklerine uygun yaşamak, laf değil icraat, şamata değil, faydalı işler gerçekleştirmek, vakarını ve ağırlığını sürekli korumak, günün adamı değil, her zaman gönül adamı olmak, insafı, idraki, saygıyı, seviyeyi inadına yeşertmek, mazlumların yanında olup konuştuğu zaman yüksekten değil ama yürekten ve yürekli konuşmaktı.

Kısacası örneği pek fazla bulunmayan, dostluğundan emin olunan, sözlerine güvenilen, dürüstlüğüne, gayretine gıpta ile baktılan, ahlakına hayran kalınan, mertliği dillere destan olan, şiirleri ezbere bilinen,

ferasetinden, cesaretinden övgüyle bahsedilen, doğduğu günden beri hep sırat-ı müstakim çizgisinde yürüyen, yükümlülüklerini çok iyi bilen, ilmî, insanî, İslamî, yerli ve millî özellikleri özüne ilikleyen bir güzel insan, bir büyük şair-yazardı. O.

7 Haziran 2012 tarihinde Hakk'a yürüdü.

Allah rahmet eylesin.

Mekanı cennet olsun.

Amin!

Durdu ŞAHİN